

la veu de benicarló

Setmanari d'Informació General i Cultural • Divendres, 4 de març de 2005 • Núm. 474 • Any X • 0.75 Euros

IMMIGRACIÓ: El malestar pel procés de regularització es deixà sentir al Ple de febrer

SSOO

EL MAREMÀ

La Casa d'Andalusia li reclama al PP la promesa electoral de subvencionar l'ermita del Rocío

Acaba la Ruta de Tonyo i Vicent pel camí de Sant Jaume

474

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

EDITORIAL

La Costa Nord de Benicarló perd sense cap fré un metre cada any, principalment a causa de les obres al Port de Vinaròs

EL TEMA

Els anuncis de canvi climàtic que alerta el Protocol de Kioto no son cap bona notícia per al litoral nord i els veïns

INUNDACIONS

Comencen les obres del nou pont del Barranquet per tractar d'evitar noves maleses quan plou

SENYORA GARCIA

Carta del lector que analitza amb profusitat els continguts de la darrera Veu de Benicarló publicada

FALLES

Acaben finalment les presentacions falleres però ara comencen les cavalcades i plantades

Degradació

Les dades ho indiquen. La nostra costa nord està patint una degradació salvatge i des de fa uns 50 anys ha anat perdent un metre de terreny per any enfront l'embranchada de la nostra mar Mediterrània. Les causes: el tipus de terreny i, sobretot, les obres al port de Vinaròs, les quals han provocat l'acceleració d'aquesta degradació.

La pregunta: pot tindre fre aquest retrocés i degradació posterior, de la nostra costa nord a les partides d'Aiguaoлива i Surrac? Els veïns creuen que sí, i els 50 metres de costa, que segons pareix han desaparegut, ara servirien per no ficar en perill moltes de les edificacions existents. El problema s'agreuja pel fet que moltes d'aques-

tes edificacions no tenen els permisos per ser on són, i ara es veuen amb l'espasa de Damocles que el Conseller Blasco està brandint sobre els seus caps en voler tirar, mai millor dit, un Pla d'Acció Territorial que pot fer que les enderroquen.

Certament, la polèmica esta servida. Com l'administració benicarlанда va fer ulls clucs a la més que coneguda construcció il·legal i no va fer res per solucionar-ho quan podia, ara s'apropen unes conseqüències que poden ser imprevisibles. La degradació ha arribat per tot arreu, per la costa i per l'ajuntament.

I a més l'ajuntament seguix sense enterar-se de les visites dels tècnics de costes. Així ens va.

PANISSOLA: per a la directora de La Veu de Benicarló, la senyora Cristina Garcia, per la gran quantitat d'informació que ens va brindar el número passat sobre el referèndum de la Constitució Europea. Ni un rengló, senyora Garcia! Els lectors de La Veu han hagut de recórrer a altres mitjans, com l'internet, per a saber com va quedar la cosa ací a Benicarló.

CARXOFA: un bon grapat de carxofes ben torradetes per a tots el xiquets i xiquetes que van participar en el 3X3 de bàsquet. El diumenge passat, a pesar del fred que feia, un munt de xiquets i xiquetes van sortir al carrer per a aprofitar que podien desenvolupar el seu esport preferit. Més activitats com aquestes fan falta al poble.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano

Exposició: Avda. Magallanes, 1

Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142

Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

La Costa Nord i el Protocol de Kioto

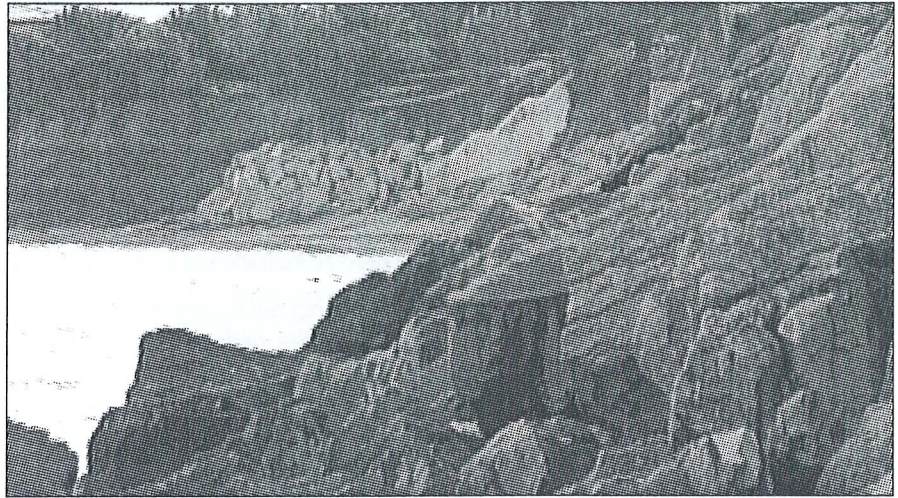
El planeta s'escalfa i la Costa Nord desapareix, abandonada pels organismes oficials. Les fotografies demostren la regressió

text REDACCIÓ

Que el litoral s'està degradant a passos engegants no és notícia a Benicarló, perquè ho vivim de primera mà. La costa nord perd terreny a una velocitat que els últims estudis dels experts han qualificat d'alarmant. Un metre per any li roba el mar a la costa nord de Benicarló, segons asseguren els veïns de la zona. Ara, Rafael Blasco, conseller d'Infraestructures, anuncia l'engegada d'un Pla d'Acció Territorial de la costa valenciana que s'encarregarà de regular la costa. Cobrir l'expedient? Foc o fum? A ningú se li escapa que el cost econòmic dels enderrocaments que Blasco ha anunciat de les edificacions de costa que no s'adaptin a uns determinats paràmetres, seria elevat, per no parlar del cost en vots electorals que la mesura podria suposar per al Partit Popular. El Consell està disposat a assumir-lo? Lluny d'aquestes conjectures, d'estudis europeus i d'anuncis de consellers i ministres, la veritat és que la costa nord benicarlana segueix perdent metres. I que ningú ha fet res, de moment, per a solucionar-ho.

EL CONSELLER ANUNCIA L'ENDERROCAMENT D'HABITATGES

Rafael Blasco, conseller d'Infraestructures, ha anunciat l'engegada d'un Pla d'Acció Territorial destinat a frenar l'impacte que el canvi climàtic està provocant sobre el litoral valencià. En aquest sentit, el Consell està redactant un cens d'edificacions, les quals, a partir del mes d'octubre seran enderrocades, ja siga per estar aixecades de manera il·legal, abandonades, en mal estat de conservació o ocupant l'espai marítim-terrestre (que és de

propietat pública). Entre les zones del territori valencià que estan sent estudiades pel consell es troba Aiguaoliva, un dels trams més degradats del litoral castellonenc. L'anunci del conseller ha tornat a posar en peus de guerra als veïns de les partides Riu, Surrach i Aiguaoliva, que segueixen sense entendre com es poden emprendre accions dràstiques d'enderrocament d'edificacions i no s'adopten mesures de protecció del litoral, una de les reivindicacions que l'associació de veïns ve demanant des de fa anys. La costa nord de Benicarló és de composició argilenca (molt vulnerable a l'impacte de l'erosió i els temporals marítics que assoten el litoral) i han estat diversos els factors que han influït en la seua degradació. Al marge de les dades oficials sobre l'augment del nivell de la mar a causa del canvi climàtic i l'escalfament del planeta, els veïns acusen directament a obres com l'última modificació del port de Vinaròs de ser les causants de l'acceleració de la degradació de la costa nord de Benicarló. L'alteració dels corrents marins que ha provocat aquesta obra "ha provocat un acceleració en la degradació de la costa", assegura Manolo Roca, president de l'associació de veïns, qui

encara recorda la via pecuària que s'usava fa cinquanta anys per a circular, per la riba del mar, des de Benicarló fins a Vinaròs. "El camí està ara sota la mar, a cinquanta metres de la línia de costa actual", assenyala.

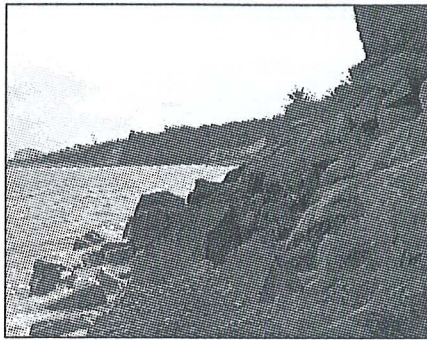
No és l'única prova que la mar li guanya terreny a marxes forçades a la costa nord. L'associació té en el seu poder els plànols cadastrals de l'any 56, en els quals es pot veure com els terrenys situats en primera línia de platja, avui en dia han desaparegut. En aquest sentit, els veïns es pregunten en quin punt està la primera línia, la qual el consell amenaça amb derruir. Les seues reclamacions van encaminades a reivindicar la recuperació de la via pecuària desapareguda "que és propietat de la Generalitat Valenciana i per tant, era la seva obligació conservar-la en bon estat". Segons la seua opinió, aquesta és la primera línia de platja, i el consell l'ha deixat perdre, per la qual cosa s'ha provocat que "nosaltres hàgem perdut, per la seua culpa, cinquanta metres de terreny, essencials, en el moment que apliquen la nova normativa d'enderrocaments". D'altra banda, els veïns continuen reclamant que "s'intervinga per a frenar la degradació de la

'Ací hi havia un camí...'

ve de la pàgina anterior

costa", que s'ha accelerat en els últims anys i sobre la qual volen els pitjors presagis. Les dades obtingudes per l'Estudi sobre l'Impacte del Canvi Climàtic realitzat per l'Agència Europea del Medi ambient, anuncia un augment de la temperatura durant els pròxims 50 anys que s'estima en 3,7 graus de mitjana respecte a la mitjana dels últims 40 anys. A més, en els pròxims 50 anys les precipitacions estivals podrien descendir un 27% i el nivell del Mediterrani augmentaria fins a vint-i-cinc centímetres. A això cal sumar que el descens del nivell dels rius provocarà que, per exemple, el Delta de l'Ebre quede inundat i l'aportament de sediments procedents de la seua llera a les costes siga menor. Per si tot això fora poc, les prediccions del canvi climàtic a la nostra zona la situen en un nivell molt alt d'erosió. L'associació ve reclamant la protecció de la seua franja costanera "mitjançant la construcció de barreres ecològiques que regeneren de manera natural la línia de costa", molt lluny de les intervencions fetes en la Platja Nord de Peníscola, per exemple.

FOC O FUM?

L'anunci del conseller Blasco es va produir dies després que la Ministra de Medi Ambient, Cristina Narbona, donés a conèixer les dades de l'estudi realitzat per més de quatre-cents experts mediambientals espanyols sobre l'impacte del canvi climàtic a Espanya. Narbona es pujava d'aquesta manera al carro de les presentacions oficials amb motiu de l'entrada en vigor del Protocol de Kioto i recollia les dades i recomanacions fetes per la Unió Europea. L'estudi de Narbona requereix "la necessitat de desenvolupar, per part de tots els governs, mesures a curt i mig termini" que ajuden a adaptar-se al canvi climàtic "i minimitzar els considerables

danyos i costos econòmics que els impactes i les mesures d'adaptació comporten". Així mateix, s'adverteix que la magnitud de l'impacte varia a escala global, nacional i local i que, per tant, "la majoria de les accions a desenvolupar hauran ser d'àmbit nacional, regional i local". A nivell nacional, els veïns de les Partides Riu, Surrach i Aiguaoliva estan farts de reclamar a Costes que intervinga per frenar la degradació del litoral. Fins i tot, els sots-directors generals de Sostenibilitat de Costes del Ministeri de Medi ambient, passen de llarg en les seues visites a les poblacions veïnes perquè ningú els ha recordat que a Benicarló tenim un problema greu en la costa nord. O si?

És cert que Benicarló i Vinaròs no té un pont que les comuniqui, però quan hi ha ganes de treballar i buscar solucions, fins i tot, a les més altes instàncies, per a alguns, ni el barranc de Aiguaoliva ha estat impediment per a comunicar les dues poblacions. Alguns d'"Eixos", es van veure obligats a passar el Barranc, per que a nivell local, ningú, ni alcalde ni regidor d'urbanisme, van moure un dit per ajudar-los.

ultima hora-ultima hora-ultima hora-ultima hora-ultima hora-ultima hora-ultima hora-ultima hora

Tal com ja deixàvem entreveure al final de l'article del tema d'aquesta setmana, l'Associació de veïns de les partides Surrac i Aiguaoliva, van haver de travessar el barranc per poder fer arribar la seua veu a les instàncies necessàries i, poder, així, intentar resoldre la seua problemàtica, perquè ací, al nostre ajuntament, ningú els feia cas.

Fruit d'aquestes converses, l'associació de veïns aconseguia que dijous, Ricardo Babio, cap del Servei Tènic de Costes es desplaçara a Benicarló, amb personal del seu departament, per visitar la costa i valorar, in situ, la seua problemàtica. Les conclusions d'aquesta visita seran enviades al Ministeri de Medi Ambient per a que es prenguen, el més aviat

possible, les mesures pertinents per a solucionar la greu problemàtica de la nostra costa nord.

Com a curiositat cal indicar que cap representant municipal estava present en la visita. Si que hi era Juan Bautista Cardona, Senador pel PSPV. L'ajuntament segueix sense enterar-se.

Festa agredolça

► la Casa d'Andalusia de Benicarló va celebrar dilluns a la vesprada la festa gran de la seua terra natal. Fins, truita de creïlles, cant i ball. Tots els ingredients es donaven cita en el local de l'associació, que aglutina a més de dues-centes famílies. La celebració del Dia d'Andalusia, no obstant, es va entelar a Benicarló. La promesa feta fa dos anys pels llavors candidats Francesc Camps i Carlos Fabra, encara no s'ha complert. I és que, a portes de la celebració de les eleccions, els dos van prometre que finançarien la finalització de les obres de l'Ermida del Rocío. Els andalusos

porten molts anys erigint la Blanca Paloma una ermita a Benicarló, en uns terrenys que va donar un soci de l'entitat i amb l'esforç voluntari del tots, que, pedra a pedra, han anat alçant l'edifici. Queda ara la part més costosa, el cobriment i les fatxadades, que els dos candidats es van comprometre a assumir, sense condicions. Mar Torres, presidenta de la Casa d'Andalusia a Benicarló, però, ha denunciat que "l'administració posa com a condició que cedim deu mil metres del terreny de l'Ermida, més de la mitat del que tenim, per a donar-nos la subvenció". Els deu mil metres han de passar a propietat municipal perquè la subvenció es faça efectiva, ja que l'administració al·lega que no pot donar subvencions si no

és a una entitat pública. Per la seua banda, l'alcalde de Benicarló anunciava durant la festa que els diners estan a punt d'arribar. Ara, la Casa d'Andalusia ha anunciat que celebrarà una junta per a decidir si accepta cedir els terrenys al consistori i cobrar la subvenció o, al contrari, acaben l'obra amb recursos propis.

Ple marcat pels immigrants

text NATÀLIA SANZ

El públic que dijous a la nit va acudir a la sessió plenària de l'ajuntament de Benicarló no era l'habitual. L'inici del procés de regularització d'immigrants es va deixar sentir en el consistori i eren molts els que van voler conèixer de primera mà la resposta a una de les seues preocupacions: la tardança en la concessió del certificat d'empadronament, que ha d'expedir l'ajuntament. El grup municipal socialista va preguntar a l'equip de govern si "pensen fer alguna cosa per tal d'accelerar l'expedició de certificats d'empadronament als immigrants".

Marcelino Domingo, regidor de Governació, va respondre que "el tràmit dura uns dotze dies", un període que es considera normal per a aquest tipus de diligències i que per tant, no es pensava incrementar el nombre de funcionaris destinats a realitzar aquest treball. D'altra banda, pel ple van passar diverses qüestions urbanístiques, aprovades totes elles per majoria absoluta. Només el punt referent a la modificació de deficiències en una parcel·la del polígon industrial, va haver de retirar-se de l'orde del dia al no aconseguir en la votació la majoria que requeria per a ser aprovat.

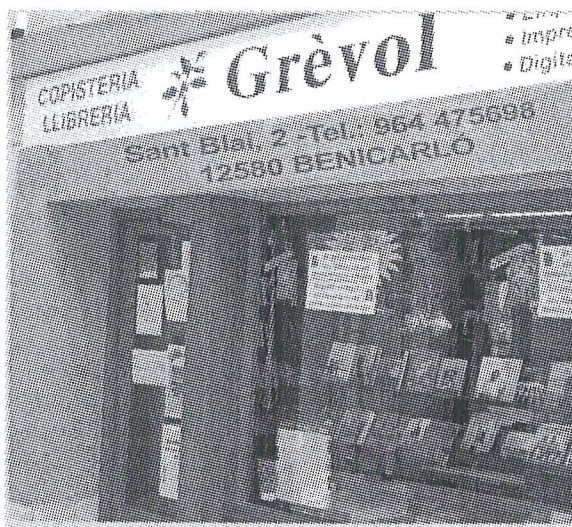
El punt en què es troba el projecte de construcció de l'estació depuradora d'aigües residuals de Benicarló va

ser una de les preguntes que va plantejar el grup municipal del Bloc per Benicarló. Jaime Mundo, alcalde de Benicarló, va explicar que tant el projecte com la construcció estan ja adjudicats i que segueixen els tràmits burocràtics habituals en estos casos. En aquests moments, "el projecte definitiu ja està en mans de l'empresa", la qual té previst remetre'l a l'ajuntament "abans que acabe el mes de març", va dir Mundo. En aquesta data, el consistori haurà d'aportar els terrenys necessaris per a la construcció de la EDAR, que inclouen part dels terrenys propietat de IFF. Amb aquesta empresa, el consistori signarà "un conveni urbanístic perquè ens cedeixi els terrenys" perquè les obres s'iniciaran abans de l'engegada del pla de desenvolupament de la zona. D'altra banda, Mundo anunciava que "es treballarà per donar solució als abocaments de IFF".

D'altra banda, el primer edil contestava a la demanda de l'oposició de

donar solució als problemes d'inundacions de fecals que pateix la zona sud cada vegada que es produeixen episodis de pluges fortes. Mundo no va voler contestar durant la sessió plenària, però a preguntes posteriors de la premsa, va afirmar que "són temes a tractar i per això no he volgut contestar". Desdient al regidor d'Obres i Serveis, Francisco Flos, que el dia anterior havia assegurat que existia un projecte de canvi de clavegueram en mans de Conselleria, Mundo va explicar que existeixen diverses solucions al problema del clavegueram de la zona sud de Benicarló i que encara no s'havia optat per cap. L'única moció que va passar pel ple del mes de febrer va ser la qual va presentar el PSPV, encaminada a instituir el 27 de gener com a Dia Oficial de la Memòria de l'Holocaust i la Prevenció dels Crims contra la Humanitat. Va ser aprovada per unanimitat.

Còpies

- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text
- Musical

Papereria

Material d'Oficina

Material de Reprografia

- Fotocopiadores
- Impresores

Farcint l'anècdota mínima

text JOSEP MANEL SAN ABDÓN

PASQUAL MAS I USÓ.
Contracontes. València.
Edicions Brosquil. 2003.

La narrativa curta viu un bon moment a les comarques de Castelló, segurament perquè s'han ajuntat diversos factors, una colla d'escriptors molt interessant, un grapat de premis literaris i una editorial entusiasta que els publica. Un d'aquests escriptors és Pasqual Mas i Usó, que amb aquest llibre va guanyar el IV premi de narrativa breu Josep Pascual Tirado de Castelló.

Onze contes s'arreglen en aquest volum poblats per personatges plens de cabòries que xoquen directament amb la realitat. ¿Què fa sinó un home que no sap llegir remenant en una botiga on necessàriament cal saber llegir per a comprar els seus pro-

ductes?

La sort i l'atzar estan presents en el llibre, en "El número de la sort", se'ns demostra que la sort no va sempre a aquell que la busca, sinó aquell que la troba, i a "L'atzar en solfa" també és posa en dubte l'atzar, totes les cavil·lacions de la protagonista, quan es troba per l'autobús un veí seu, no obeeixen a l'atzar sinó a una raó.

El món oníric és present en l'angoixa produïda per un somni, al relat "De poc no ho conte". La típica confusió de personatges és el tema central de "La visita". Trobem així mateix una aproximació al fantàstic en el conte "La taca", una història de relacions virtuals. "L'amo del desert" és un conte de caràcter filosòfic on no és difícil detectar la influència de Pere Calders.

El personatge cagadubtes, però que es creu amb dret a pro-

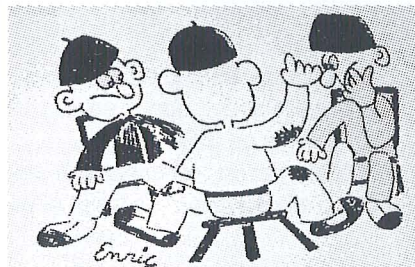
var a les persones, és el protagonista de a "L'hora assenyalada", o aquell altre que empra un excés de zel en la seva feina, o tal vegada està afectat per algun prejudici porta a la desgràcia final en "L'enemic públic".

En una de les històries, Pasqual Mas teoritza sobre el que ha de ser un conte: "Però els contes, ja se sap, són una anècdota mínima i el que interessa és folrar-la bé, embolcallar-la de vegades, arrebossar-la d'altres i servir-la paraula a paraula com si descobríem el món en cada mot." Un objectiu que l'autor d'Almassora assoleix àmpliament, les mínimes anècdotes dels seus relats embolcallades de les paraules justes ens condueixen sovint a una sorpresa final i ens fan fruit de les delícies de la bona literatura.

El Benicarló ocult

text ELS TAFANERS

1. Com sabeu la desamortització del segle XIX va ser un procés pel qual diversos immobles de l'església i dels ordes religiosos van passar a propietat pública per a bé i per a mal. Un dels edificis que se'n va veure afectat va ser el convent de sant Francesc i fins ara ens havia fet l'efecte que va ser per a bé. Però sembla que, quan més recta havia d'anar, la cosa comença a anar torta. No acabem de saber a què dedicar el magnífic edifici consolidat i rehabilitat i serveix per a posar pedaçons on la imaginació, la gestió i els recursos municipals fan aigua. Fins ara, i encara no s'ha atrevit ningú a inaugurar-lo, al convent hem vist congressos d'arquitectura militar ibera, ninots, dels fallers i dels altres, concerts... però ara sembla que també serà escenari de romàntics casaments pel civil. La secularització ja és completa, pel que es veu.

L'església no permetria celebrar bodes en un edifici públic del qual l'autoritat competent encara no ha sancionat les mesures de seguretat ni d'higiene.

2. Deu ser amb la intenció de millorar les fotos dels nòvios que algú ha tingut la pensada de cobrir amb uns xiprers els aparells de l'aire condicionat que hi ha sobre la façana de la capella del convent. No n'hi havia prou amb unes imprevisibles planxes de fusta que trencaven la seua estètica ara, amb un rampell d'imaginació i estalvi, com no, han aprofitat els arbrets que han sobrat del nou camí

del cementiri. El mateix algú que ha decidit preparar el vetllatori de la ciutat. Com s'apropen les processons...

3. De ben cert que no sabem què més se li ocorrerà al nostre megaregidor de cultura i molts altres menesters, encara que segons fons ben informades, com el nostre escagarrancit auditori porta un plus de treball faller, la veda forçosa a la qual s'ha vist abocada l'activitat cultural de la nostra ciutat serà suplerta també pel Convent Multiusos per albergar els concerts de primavera. Per una vegada i, sense que servisca de precedent, pot ser una bona idea utilitzar-lo per escoltar música, però abans mire a veure si a l'obra, igual que a qualsevol altra, els tècnics municipals li han fet la ullada (inspecció, per si no s'entera) adients per a poder tindre la seua llicència d'obertura. No volem desgràcies per la ineptitud dels polítics de torn. Almenys fiquen els extintors, no esperen a trobar-se una foto denúncia per a fer-ho.

Els nostres serveis impúblics

La Guillotina

text ROBESPIERRE

Últimament s'està ficant en evidència el deteriorament d'alguns dels pilars bàsics sobre els quals se sustenta allò que hom anomena l'"estat del benestar". Quina, o quines, són les raons per les quals els serveis anomenats públics, estan patint l'abandonament de l'administració "pública"?

Fem una ullada a dos d'aquests pilars bàsics: metges i bombers. Veiem com funcionen i en quines condicions i ens podrem fer cinc cèntims del que se'ns aveïna.

Metges: als metges de la nostra zona, des de fa molt de temps, els toca fer mans i mànigues per poder arribar a cobrir totes les consultes que els hi arriben. El nostre centre de salut n'és un bon exemple. Recordeu les denúncies que han eixit en diversos mitjans sobre la falta de metges per a donar servei a tota la ciutadania? Recordeu, igualment, com ens toca patir l'espera d'una mitjana d'una setmana perquè ens donen dia i hora per a poder ser visitats pel nostre metge de capçalera? Heu escoltat quantes vegades ens han dit que el nostre, "vellet i municipal", centre de salut ens l'han de canviar per un de nou? Heu vist com l'han anat ficant per diverses parts del plànol de la nostra ciutat, com una fitxa del joc de l'oca, i ha aca-

bat tornant al principi, però amb les mateixes "noves" instal·lacions? Ja m'agradaria que ens el ficaren debades com a la nostra ciutat veïna de més al nord! Heu vist, també, o heu escoltat, que l'hospital comarcal, està més que saturat? Heu escoltat com molts "usuaris que ja estan millor", han de ser enviats, més aviat que menys, perquè en puguem entrar d'altres que s'han hagut de passar algunes estonetes pels passadissos? Us n'heu adonat que si les visites als centres de salut tenen una "mica" de retard, a l'hospital en tenen "una miqueta ... més"? I us heu fixat que tot això ho paguem nosaltres, amb els nostres impostos?

Bombers: no m'estendré excessivament. **La Veü**, en el seu passat número, ja va ficar prou el dit a la nafra sobre aquest altre servei públic imprescindible. Però, encara així, em segueix assaltant el dubte de què passaria si hi hagués, ara que fa tant de fred, un accident múltiple a l'autopista (per exemple) i un incendi d'una vivenda (com el que va haver farà unes nits) a la mateixa hora? Sis bombers, sis de guàrdia, per a aquesta problemàtica. Això és el que tenim per solucionar-nos la papereta. I no vulguem pensar una explosió de gas, o un atropellament, o... I tot això amb part d'un material que s'ha quedat obsolet i amb vehicles que tenen més de 15 anys. Més mans i mànigues per

a poder fer correctament el seu servei! I us heu adonat que tot això ho paguem nosaltres, amb els nostres impostos?

Només són dos exemples, però en podrien ser més, policia, ensenyament, carreteres, atenció al ciutadà, escombraries, les aigües contaminades... La voluntat, i molta que en fiquen aquests dos col·lectius, no pot suplir mai més recursos humans i materials.

Per què serà que sempre tinc la sensació, quan veig una obra com la del Pius XII, amb més faroles que a la resta del poble juntes (per exemple), comparativament parlant per metre lineal de carrer, o la plaça de la constitució més fosca que un forat, amb quatre faroles gegants, de no se quina barbaritat de preu, que alguns estan malbaratant els nostres diners? No sé, suposo que això del 3% de les obres de Catalunya, pel qual es polítics es tiren els trastos al carrer, ací, no deu passar? Què creuen?

Mentrestant, la nostra úlcera pot anar esperant als passadissos, la nostra casa pot tindre un sotrac, els nostres xiquets poden estudiar en barracons, la nostra merda no la dipositen enlloc, els lladres ens poden entrar a casa i fins i tot, ens la podem pegar anant a treballar al polígon, però als nostres polítics, què? Ells, la butxaca i el pap ben ple.

Iniciem les obres al Barranquet

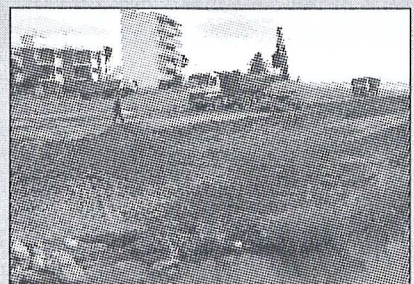
text NATÀLIA SANZ

La Conselleria d'Infraestructures ha començat les obres de substitució del pont del Barranquet. Els treballs van encaminats a demolir el pont actual per a construir un de nou amb un ull de quaranta metres que evite la inundació dels terrenys pròxims. L'últim episodi es va viure al novembre del 2.003, quan una forta revinguda va arrossegar els abocaments dipositats en el llit del barranc. A

l'arribar al pont, este va mostrar la seua incapacitat de desaiuar. Els abocaments van taponar els ulls del pont i l'aigua es va desbordar. Ara, els operaris treballen en el condicionament dels terrenys per a procedir, en breus dates, a la demolició del pont. I el que per als veïns ha sigut una alegria, perquè per fi podran dormir tranquils quan ploga, per a altres no ha sigut tant.

Les obres de condicionament de la contornada del pont han aca-

bat amb el projecte de zona verda que fa dos anys, amb la plantació de pins amb motiu del dia de l'arbre, s'havia iniciat per part del propi consistori.

De nou venç l'abstenció

Irreflexions

text JOAN RAÛL BURRIEL

El passat 20 de febrer els valencians i la resta de ciutadans espanyols vam acudir als col·legis electorals per respondre a un referèndum, per quarta vegada des de la mort del dictador Franco. La pregunta va ser "Aprove vosté el Tractat pel que s'estableix una Constitució per a Europa?". Ja en el seu moment hi vaig dir la meua opinió sobre el que s'havia de respondre a aquesta pregunta, per tant no em detindrè de nou en criticar la falsa "constitució" que ens han volgut vendre. Be, que finalment ens han venut.

Al repassar les dades de participació i els resultats d'aquesta votació, no he pogut deixar de fer la comparació amb les passades eleccions europees. Com en aquella ocasió el vencedor clar, si no més rotund encara, és l'abstenció. En aquest cas la majoria de la població espanyola cridada a les urnes no ha acudit, deixant ben clara la seua indiferència cap a la proposta plantejada pels polítics.

Com en altres ocasions electorals, els valencians acudim a les urnes més que en la resta de l'estat (un 44,44% sobre un 42,32%). També el recolçament al SI ha estat lleugerament superior (un

77,36% sobre un 76,73%). Aquest expressió conductual, que podríem englobar en l'expressió "ser més papista que el Papa", sospito que és un símptoma sociològic d'eixe mal que patim els valencians anomenat autoodi. No entrarem ara en aquest tema, que a més hauria d'abordar algú amb majors coneixements sobre sociologia que un servidor. Resumint, aquestes xifres demostren que els valencians, som capaços a l'hora de ser molt, molt, molt valencians i molt, molt, molt espanyols. Quina mostra de "Regionalismo bien entendido"! Quin exemple per a la resta de pobles d'Espanya!

Alguns mitjans de la premsa escrita han fet notar que els pobles governats pel PP han presentat un percentatge de SI menor que els ajuntaments socialistes. He de dir que no he estudiat totes les dades i m'he centrat només en els pobles del nostre voltant, però veient les taules que us mostrem, podem observar precisament el contrari. El vot al SI és major en ajuntaments populars - Benicarló (78,09%) i Peníscola (80,50%) - que en els progressistes - Vinaròs (74,87%) i Càlig (72,14%).

Una altra cosa interessant són les diferències en l'abstenció entre pobles amb ajuntaments amb una majoria estable, i aquells

amb un govern sorgit d'un pacte entre partits o sense majoria absoluta. Sembla que la insertabilitat política és percebuda pels ciutadans de forma negativa i ha promogut una major abstenció. En aquest sentit, la participació ha estat menor en Benicarló (39,97%) i Vinaròs (39,91%), mentre que en Càlig (51,01%) i Peníscola (44,29%) ha estat clarament major.

Quines són, doncs, les conclusions que podem extraure? Humilment us vaig a dir a les que he arribat jo personalment. Els valencians i els benicarlandos continuem veent Europa com una cosa llunyana i ens ressim a participar més directament en aquelles iniciatives que hi estan relacionades. Açò és un error molt greu, ja que les decisions que es prenen a Brusseles afecten de manera molt important a múltiples aspectes econòmics i socials del País Valencià (agricultura, indústria, cultura...). A més, si afegim la desconfiança dels ciutadans cap als mals polítics que ens governen - ací i a Madrid - encara es genera un major allunyament de la gent del carrer de la participació activa en la realitat política. No deuriem deixar en mans de altres importants decisions que ens afecten.

envia'ns les teues cartes, notícies, fotografies, comunicats i opinions abans de dimecres a:
laveudebenicarlo@eresmas.com

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTI-
LLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI,
JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO
SERRANO

Edita
 Associació Cultural la Feram de Benicarló
 C/ Sant Francesc, 95
 Casal Municipal
 12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
 FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laboradors/
 CUC, XAVIER BU
 MUSSOL, CARLE
 JOSEP V. TAUS, T
 SEGARRA, ROBE
Fotografies/ NATA

Creixement i èxode

text TOLITO

La nostra civilització és urbana. Els processos d'industrialització característics de l'anomenat 'desenvolupament' van lligats inevitablement a la concentració de la població als nuclis urbans. Els modes de vida rurals es revelen improductius en competència amb les noves formes econòmiques i socials que implanta la modernitat. El cas espanyol és especialment significatiu perquè aquest èxode rural s'ha produït a velocitats vertiginoses en breu període d'uns quaranta anys. Les

greus conseqüències estructurals provocades s'intenten encara mitigar per les diverses administracions amb diferents graus d'èxit.

El creixement desmesurat de les tres grans ciutats costaneres (Vinaròs, Benicarló i Peníscola) és, sense dubte, una de les causes de l'agreujament de la despoblació de l'interior de la comarca. L'atracció del 'somni americà' és un forat negre per a les zones rurals. 'P.a.i.s.' irregulars, fums d'indústries sospitoses i turisme intensiu les absorbeixen mà d'obra i probablement també

infraestructures. El consum mancat de límits de la cultura urbana ofereix a qualsevol el temptador luxe de viure per damunt de les pròpies possibilitats sense la més mínima mala consciència. El mercantilisme dels plantejaments economicistes legitima qualsevol barbaritat. Tot té un preu i tot es compra. Un abocador de residus majoritàriament urbans a canvi d'ajudes rurals està així més que justificat. Un negoci de merda en tota llei.

Foto denúncia: Porca misèria

text REDACCIÓ

Ja fa un temps, en aquest setmanari, vam traure una altra foto denúncia d'un bust d'un il·lustre personatge del nostre poble que va sofrir les conseqüències, per una banda, de la desídia i abandonament de l'ajuntament i per l'altra, dels vàndals i energúmens, que creuen que tot és susceptible de passar per els seus estris de pintura. Ara, tornem a la mateixa, l'ajuntament mira cap un altre costat mentre els energúmens vàndals de sempre, pintamones, és dediquen a

malbaratar la memòria d'un altre il·lustre benicarlondo, al qual se li va dedicar un monòlit a l'avinguda **Corts Valencianes**. Desgraciadament, mentre els nostres polítics tinguen la ma tan tova, el meninfotisme cap a la nostra societat anirà en augment. Fins i tot, s'apunten al carro, veïns, porcs, que creuen que els monuments, ja que estan ben embrutats, poden servir també d'escombraria pública. Fins on hem arribat!

PERE BAUSÀ, J.COS, EL
RRIEL, NATALIA SANZ, EL
S LLUCH, RAMON PARÍS,
TOLITO, JORDI MAURA, G.
SPIERRE I EL SAMARUC
LIA SANZ I JUAN CARLOS
COSTA

Administració, subscripcions i publicitat/
964.82.84.68
Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL.
SANT BLAI N. 2 12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. **La Veu** es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

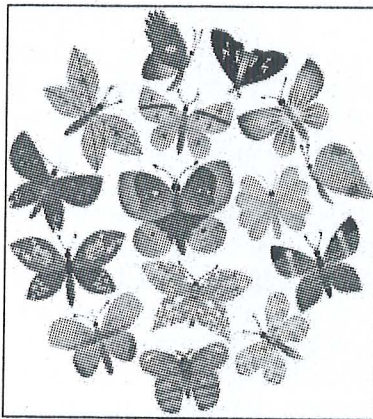
La biodiversitat en perill

Del 24 a 28 de gener passat, es celebrà a París la Conferència sobre "Biodiversitat: Ciència i Governament". Aquesta trobada de més d'un miler de científics, dirigents polítics i empresaris, estava patrocinada pel cap d'estat francès Jacques Chirac i per Koichiro Matsuura, director de la UNESCO. Diversos científics i dirigents internacionals alertaren que "el món sofreix la major crisi ecològica des de l'extinció dels dinosaures". Asseguraren que la desaparició d'espècies biològiques s'està produint a un ritme mil vegades superior a l'extinció natural. La crida urgent per a la conservació de la biodiversitat mundial fou l'acord unànim de tots els participants.

Les primeres definicions de biodiversitat o diversitat biològica apareixen a principis dels anys vuitanta del segle XX amb autors com Thomas Lovejoy (1980). Fou E O Wilson qui, amb la seva obra *La diversidad de la vida* (Ed. Crítica), precisà i popularitzà el concepte. La biodiversitat és la varietat de la vida expressada en tres nivells, el genètic, d'espècies i d'ecosistemes. Sovint, s'empra un concepte més limitat de biodiversitat: el nombre d'espècies d'un territori. No es coneix quantes espècies biològiques hi ha exactament a la Terra en l'actualitat, però diversos mètodes d'estimació donen valors que van de 3 a 100 milions. Els biòlegs n'han descrit i nomenats tan sols un milió i mig, entre altres, uns set-cents mil insectes, tres-centes mil plantes, setanta mil fongs, trenta mil peixos, deu mil aus i uns quatre mil mamífers.

La biodiversitat és el resultat del procés d'especiació evolutiva -formació de noves espècies a partir d'altres ja existents- i de l'extinció -desaparició de tots els individus d'una espècie. La distribució territorial de la biodiversitat no és uniforme: disminueix amb la latitud i les selves equatorials, amb tant sols el 6% de la superfície terrestre, contenen més de la meitat de les espècies vives. Històricament la biodiversitat ha variat: ha sigut major quan el nombre de continents era alt. Durant els darrers sis-cents milions d'anys s'han produït cinc davallades molt pronunciades de la biodiversitat mundial, les batejades com "grans extincions". La darrera fou la que acabà amb tots els dinosaures, amonits i belemnits; hom pensa que la causa principal fou l'impacte d'un cos extraterrestre, un asteroide, d'uns deu quilòmetres.

Per què ens hem de preocupar si desapareixen un grapat d'insectes, bacteris o plantes? Hi ha raons ecològiques, científiques, econòmiques, estètiques i ètiques per a fer-ho. Els éssers vius participen en els grans cicles terrestres de materials i ajuden a regular el clima terrestre. Podem perdre éssers vius imprescindibles per entendre el funcionament de la Biosfera o el procés evolutiu. La biodiversitat és font d'aliments, medicines i materials diversos. Moltes espècies donen bellesa al món i podem considerar

que totes elles tenen dret a existir.

Dins de la Conferència de les Nacions Unides sobre el Medi Ambient i Desenvolupament, celebrada a Rio de Janeiro l'any 1992, es presentà la Convenció sobre la Diversitat Biològica (CDB) que, fins l'actualitat, ha sigut ratificada per 168 països. A Rio, també es donà a conèixer la Convenció sobre el Canvi Climàtic (CCC). El CDB té tres objectius principals: la conservació de la biodiversitat, la utilització sostenible dels seus components i la participació justa i equitativa en els guanys de la seva utilització comercial. Segons el sistema legal de Nacions Unides, per concretar les directrius d'una convenció, es constitueix una Conferència de les Parts signatàries (COP) que es celebra periòdicament. Fins l'actualitat, s'han dut a terme set COP amb resultats prou minsos quant els compromisos concrets. A la COP de 2000, s'aprovà el Protocol de Cartagena -un protocol conté normes més concretes, dades, dates, sancions...- sobre la Seguretat de Biotecnologia que regula el comerç i la informació sobre organismes transgènics. Ha sigut ratificat per 119 països. Estats Units, país líder en biotecnologia, no ha ratificat el CDB ni signat el protocol.

Malauradament, la preocupació de la comunitat internacional per la biodiversitat no ha sigut la mateixa que pel canvi climàtic. En febrer passat, entrà en vigor un dels acords mediambientals més rellevants, el Protocol de Kioto que pretén la reducció d'un 5,2% de les emissions de gasos d'efecte hivernacle de 1990 dels països industrialitzats. Estats Units tampoc ha ratificat el Protocol de Kioto.

L'escassa efectivitat de les Conferències de les Parts del CDB motivà la Conferència de París. Les dades són molt preocupants: 16000 espècies animals i 60.000 vegetals -sols entre les ja conegudes- estan en perill d'extinció i és un procés que s'està accelerant a pesar dels acords internacionals. Es suggerí la creació d'una nova estructura científica internacional, semblant a la Comissió Intergovernamental sobre el canvi Climàtic (IPCC) que ha contribuït de forma notòria en la conscienciació al sobre el canvi climàtic. L'anomenada "Crida de París" urgeix a la conservació i utilització duradora de la biodiversitat i representa el fracàs de la CDB de la Cimera de Rio 92.

La majoria de països del món amb l'oposició d'EUA, han acordat reduir les seves emissions de gasos d'efecte hivernacle, objectiu que conduirà a un canvi important dels seus sistemes energètics i de transport. Per què no fan el mateix i protegeixen el gran patrimoni de la Biosfera de la "sisena gran extinció" que estem sofrint actualment? Les causes no són cap impacte d'un asteroide o d'un cometa sinó un model de desenvolupament econòmic irracional i injust.

Pere Bausà

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista, el 473

text EL LECTOR

Anem al que anem. El títol de l'editorial ho diu tot: "Sota mínims". Sota mínims en tantes i tantes coses que fa fàstic setmana sí setmana també haver-les de repetir. No sé, llegint *La Veu* sempre em fa l'efecte que això un dia d'aquests pegarà un pet i ens quedarem tots amb el serení enlaire. I perdone'm, senyora meua, per la grolleria de les expressions. Però comprendrà que, en aquest Benicarló, a banda dels qui s'ho passen d'allò més bé anant de festa en festa i resten convençuts que viuen a la terra de jauja, en som uns altres que tenim motius per mantindre un estat de cabreig permanent. I no és que siguem per natural pessimistes, no, que va! Ni que no ens agrade anar de festa com al que més i xalar-nos-en... però és que ens ho posen realment difícil amb tanta i tanta precarietat.

Ara són també els bombers els qui asseguren que no tenen mitjans i que no es veuen capacitats, per aquesta manca de mitjans, per poder complir amb dignitat amb tot el treball que tenen. No vull fer demagogia com reconec que he fet en altres ocasions, però algú hauria de posar seny i alguna cosa més sobre la taula perquè Benicarló s'està quedant "sota mínims" en terrenys tan vitalment necessaris com l'educació, la sanitat i ara la seguretat. Per cert, m'ha cridat molt l'atenció l'esperit de "Taula del Sénia" que manifesten els bombers quan comenten com esdevenen d'absurdes (i perilloses per als afectats en alguns casos) determinades situacions en què resultaria més fàcil i efectiva la intervenció dels bombers d'Ulldecona que la dels d'ací. Això em porta a la memòria un parlament que fa anys, molts anys, va realitzar en un míting celebrat en el desaparegut hotel Printania el llavors ministre d'Agricultura del govern de la UCD don Emilio Lamo de Espinosa.

Aquest pròcer de la pàtria va insistir molt que calia deixar ben clares sempre les fronteres, que havia de quedar ben clar qui som i, per tant, qui no som. El fantasma català (lladres de llengües, d'aigua i propietaris de no se sap massa bé quin or) ha estat sempre un dels més importants leit motif de la política espanyolista. Que no vinguen ara amb romansos els bombers que no estem ací per gaites. Em perdonarà, apreciada senyora, que hi insistisca en el tema. Però és que hi penso molt i moltes vegades en aquella intervenció del cunero Lamo de Espinosa. I també penso que, per exemple, un fenomen tan singular i popular com és tot el moviment faller del nostre poble és una arma d'un potencial aprofitament immens per als defensors d'aquestes tesis provalencianistes/espanyolistes i anticatalanistes. Sí, ja sé que no està bé generalitzar, ho sé; que no sempre és així, ho sé també i reconec que me n'acabo de passar, però en aquests moments és el que el cor em demana dir-li. Sé que el món és més complicat, o més senzill... i que, com don Quijote, igual veig gegants on només hi ha molins de vent. Potser sí. Ho sento, de veritat.

A la pàgina cinc apareix una instantània amb Redorat, l'alcalde de Càlig i el diputat Sanz. El titular contundent: "Millorarà la carretera de Càlig". Millor haguera quedat amb un signe d'interrogació al final.

Veig que parlen també de l'abocador, però em sorprén que una publicació com la seua no diga res de la manifestació que s'havia de celebrar a Càlig en contra de la ubicació d'aquesta necessària però ben polèmica infraestructura.

Tolito ha tornat més profund que mai. No hi estic d'acord aquesta vegada amb ell. A mi no m'avorreix la fal·lera del periodista dedicat en exclusiva a destapar la malícia de l'imperi Polanco. Em fa riure, què vol que li diga? Suposo que deu ser un riure malaltís, però em fa riure.

Als matins, entre tres quarts de vuit i les vuit no hi ha millor laxant que els comentaris de l'emissora dels bisbes. Quina manera de rabiar, pobra gent.

Esquerra arriba a Benicarló. Ja fa dies que m'hi fixo, però encara no he vist ningú ni amb banyes ni amb cua. O potser no en duguen aquesta gent de banyes i cua? No els tocarà patir poc!

Ara els del Bloc volen eliminar les Diputacions. Però què diuen aquesta gent? Que s'han begut l'enteniment? A la província de Castellón la Diputació és, sens dubte, l'ens més important de tots els ensos que es fan i es desfan. Això faltaria! Em resulta inimaginable un senyor Fabra sense Diputació, o no és així això?

I ho anirem matant perquè m'he allargat massa una vegada més.

Me n'alegro que haja tornat Burriel.

Continuaré llegint *Atxaga*.

Encara estic impressionat amb això dels dos milions de pàgines web. El món és un mocador.

Segueixo preocupat per tot el que ens conta Pere Bausà. Terres mítiques, camps de golf, macrourbanitzacions, empreses i empresetes, lleis a la carta...

El pelegrí ni beu ni es baralla amb ningú. Què li passa pobret meu?

Me n'alegro que se'n vagen de sopar. Però ni a mi, ni pel que es veu a les instantànies, a vosté, senyora Garcia, ens han dit res. Ja s'ho faran.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA. El final de la meua epístola de la setmana passada no s'entén. Ho lamento. A més, em penso que el principi d'aquesta, tampoc. També ho lamento.

El Camí del Salvador

Etapa 25.- Sant Roc

Santa Irene - Arca Amenal - Cimadevilla - A Lavacolla - Santiago

text TONYO FIBLA

Sortim plovisquejant de l'alberg els quatre companys: Lalo, Carlos i, Vicent i jo. Abans d'eixir com sabem que no portem el mateix ritme quedem a les dues a la plaça de Platerías. A la poca estona de caminar, em giro i ja no veig a la parella. Quan som prop d'Amenal ja quasi no plou i es veu l'arc iris al nostre davant. Està eixint el sol per darrera nostre, per tant l'arc el tenim davant.

Pugen la costa que ens duu on està la tanca de l'aeroport per a després anar a Cimadevilla, on fem un café amb llet, i cap a Lavacolla. Quina gentada. Ara ens hem ajuntat amb la gent que ha dormit a Arca. Ací mateix, per última vegada se'ns intenta enganxar un francès que sembla que no està massa bé, millor dit, no gens bé. Va tot sol i encara no ha trobat cap grup. Potser, amb el que queda, ja no el trobarà. No sé que mos veuen! Ens va seguint i xarrant darrera però nosaltres ni cas. De ben segur que amb tots els que hem conegut durant tot viatge, aquest seria l'estrella. Però no temtem la sort i fugim, fugim.

Al riu Lavacolla no ens cal rentar-nos les parts com feien els pelegrins d'altres temps, els pelegrins d'ara ens dutxem tots els dies.

Seguim el camí antic, és a dir la carretera, que és molt més curt que el desviament que li han fet des de fa uns quants anys. És cert que la carretera és perillosa ja que ens algun moment es prou estreta, però sent dissabte pel matí, per ací no passa ningú.

Parem un moment al Monte do Gozo però no massa ja que Vicent

té pressa, com sempre, es veu que ha d'anar a tirar l'arròs...

Només entrem a Santiago hi ha una pulperia. Entrem de cap i ens fem una bona ració de polp. Deliciós! El polp l'acompanyem amb un bon ribeiro i, no sé que ha passat, però m'ha entrat una alegria i eufòria que m'ha llevat tots els mals. Em feia un poc de mal la cama i m'ha passat tot. O bé ha estat un miracle de Sant Jaume, que enguany ens ha fet patir un poc, o bé el ribeiro té propietats analgèsiques o antinflamatòries. O pot ser ha estat un miracle de Sant Roc.

Avui és el dia Sant Roc, patró dels pelegrins, el nostre sant patró, i estan tirant molts de coets, i entre coet i coet un "Visca Sant Roc!" no queda malament. Vicent amb tant visca i visca va un poc envergonyat.

Apleguem a la plaça del Obradoiro i entrem a la catedral. Plena de gent. Ja tornarem més

tard.

Anem a buscar la compostelana i hi ha cua. Ens toca esperar. Com es posa Vicent! Són tres quarts de martiri. No hi ha manera, tots els anys igual, ve de Sevilla, d'Oviedo, de Roncesvalls a peu i no té paciència per a esperar uns minuts, 45, per a arreplegar la compostelana.

D'ací ens dirigim cap al seminari a buscar llet i a les dos menys deu me'n torno, ja dutxat i amb la bugada feta, cap a la plaça a esperar als companys.

No estan. Vaig a veure la cua de la compostelana. Allí me'ls trobo. Vicent ve al cap d'una estona. Els acompanyem al seminari i anem a dinar.

Per la tarde després de la migdiada hem de complir amb les obligacions pelegrines al Sant però, com estan fent missa, han tancat la porta per a accedir al sant a fer les abraçades. Ni abraçades (no ens deixen), ni cabotades (hi ha massa gent). Ho deixem tot per a l'any que ve que Sant Jaume enguany no s'ha portat massa bé. Ens ha fet patir molta fam i ens ha presentat uns companys i companyes que ben pocs se'n salven.

Més tard anem a l'estació d'autobusos a acompanyar a un dels andalusos. L'altre es queda un dia més.

S'ha acabat el viatge.

Demà cap a casa. Com resulta que demà venen per ací un grup de danses de Castelló, on balla la nora de Vicent, aprofitarem l'autobús i tornarem amb ells. Estava previst anar fins a Fisterra però ho hem retallat.

16 d'agost, dissabte

Acaben les presentacions falleres

text NATÀLIA SANZ

Isabel Romero va ser proclamada el dissabte Fallera Major de la Falla Els Cremats, comissió que presideix Hèctor Palomo. Els fallerets infantils estaran representats aquest any per Paula Requena, Fallera Major Infantil, i Sami Ajhna, President Infantil.

El quadre d'honor es completava en l'escenari de l'Auditori amb María Rico, Padrina de l'estendard, Mª José Mari, Padrina del Foc i Juan Francisco Moya, President

d'Honor. El diumenge al matí, la Falla La Paperina tancava el torn de presentacions falleres benicarlandes, proclamant a Ana Bueno com Fallera Major i a Patricia Mustieles com Fallera Major Infantil, a la qual acompanyarà Santiago Senar com President Infantil.

Els càrrecs honorífics es completaven amb Mª Carmen Igual, Padrina del Foc i Mónica Beltrán, Padrina de la Falla. Antonio Maura continua sent el President de la Comissió.

Amb les últimes presentacions, Benicarló entrarà de ple en les cele-

bracions falleres aquest cap de setmana, que obrirà l'acte de la Crida que se celebrarà el divendres a les nou de la nit des de la balconada de l'ajuntament. Moncho Soriano, el popular integrant d'un conegut duo musical, serà el pregoner d'aquest any. El dissabte al matí, les portes del Convent de Sant Francesc s'obriran per a la recepció de ninots, i a les vuit de la nit, començarà la cavalcada del Ninot. A la mateixa hora, però el diumenge, es procedirà al lliurament de premis Ninots Indultats.

Campionat autonòmic de natació a la piscina Natzaret de València

text C.N.BENICARLÓ

El passat cap de setmana 25, 26 i 27 de febrer del 2005 es va celebrar en la piscina de Natzaret (València) el Campionat Autonòmic d'hivern G-4. Participant els nadadors del Club Natació Benicarló Carlos Astor, Genis Senen i Miguel Piñana.

Genis va competir en les proves de 50 m i 100 m lliures amb un crono de 27.55 i 1:02.46 respectivament, quedant-se en la 1a prova a 2 centèsimes de la mínima per al campionat autonòmic d'estiu.

Carlos Astor va competir en les proves de 400 m lliures amb un crono de 4:35.85 rebaixant la seua marca anterior en més de 6 segons i aconseguint mínima per al campionat autonòmic d'estiu. En la prova de 200 m lliures va aconseguir un temps de 2:11.05 rebaixant novament la seua marca 2 segons i en la prova de 200 m esquena va aconseguir 2:32.30.

Miguel Piñana va competir en 100 m papallona amb 1:07.70 rebaixant la seua marca en més de

3 segons i aconseguint mínima per al campionat autonòmic d'estiu, quedant el 2n de la seua edat. En 400 m estils amb un crono de 5:22.27 va baixar en més de 7 segons la seua mínima autonòmica quedant en el 3r lloc de la seua edat. En 100 m estils va realitzar un crono d'1:10.75 quedant 4t de la seua edat i en 200 m estils 2:34.14

va baixar novament la seua mínima autonòmica en 1 segon quedant el 5t de la seua edat.

Les proves van comprendre els anys de naixement 1989 i 1990. El Campionat Autonòmic d'Estiu se celebrarà el pròxim 16 i 17/07/2005 en la ciutat de Mislata (València).

Un punt trobat. (1-1)

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Tot i el fred que feia diumenge passat, vaig voler pujar al Municipal de la Carxofa a peu per tal d'abaixar una mica l'exuberant dinar que va preparar algú que no era jo. La veritat és que estava una mica massa ple, i potser el cos agraeix una mica una bona passejada .. o potser no. Bé, el cas és que en acabar de dinar em vaig posar un bon jupetí i vaig tirar cap amunt a buscar la carretera vella de Càlig. La meua natural mandra i el fet d'haver sortit tres quarts d'hora abans, van fer que em fixés en algunes coses que normalment no me n'adono perquè vaig amb el cotxe, o perquè tinc pressa. Allò va ser una premonició del que vaig veure al partit del Benicarló. Vaig comptar fins a quinze barraquetes d'eixes que ara es posen a les portes de les cases per tal que tothom siga sabedor que algun dels veïns que hi viuen té un important càrrec a eixes coses que costen tants de diners i que després li peguen foc. Estic meravellat. Em vaig fixar bé i totes tenen porta, finestreta i una creveta dalt de tot. Les més elaborades tenen una cortineta a la finestra i fins i tot algunes tenen flors de plàstic i foto dels protagonistes. Una meravella. Com a prova palpable de la nostra indiscutible valencianitat, totes les inscripcions que vaig poder llegir estaven escrites en castellà. Perquè després diguen que les falles no són exemple de germanor i cosinor. Ben emocionat per l'espaterrant espectacle que anava gaudint i assaborint, juntament amb tot el farciment de banderes i banderetes de la ciutat de València, vaig arribar gairebé plorant al nostre camp municipal. Allà també em vaig assabentar que ens trobàvem en plenes festes de la Magdalena, que es veu que és la patrona de Castelló i que allà fan una festa molt gran. Que bonic -vaig pensar- falles i madalenes.

Curiosament el nostre rival era el

San Pedro, equip representatiu del Grau de Castelló, on no sé si també són festes encara que tampoc no m'importa massa ni em va llevar la son en cap moment. Total, que tornàvem a rebre un altre sant. Fa dues setmanes va ser el San Jorge i ara ens tocava el San Pedro. Si aquell va guanyar el drac, aquest és qui té les claus del cel. La cosa pintava ben malament, perquè nosaltres només podíem oposar el nostre conegut "asento religioso", però es veu que l'accent en qüestió havia de ser més tònic perquè no vam passar de l'empat i ens vam repartir un punt per a cadascú. Cal dir que, tot i que el Benicarló va fer una primera part molt dolenta, a la segona part va merèixer un millor resultat, és a dir, guanyar el partit.

El conegut Pepe Palatsí, d'inafaust record per als aficionats locals, va plantejar una segona part de l'única manera que sap: a la barraca total. A la defensa només faltava ell. Com que se'n van anar al descans amb un gol d'avantatge, a la segona part va posar els onze jugadors i l'autocar dins l'àrea petita mentre el CDB buscava afanosament l'empat. Una vegada i una altra, les jugades dels locals s'esclafaven contra l'espessa muralla que havia fabricat l'entrenador visitant. Però a l'últim minut de partit, una centrada de Rubén Flos (sí, sí, Rubén Flos, el gran dels germans Flos, el mateix) va ser rematada per Cristian Martínez i va posar al marcador un empat que començava a reflectir una mica allò que havia passat al terreny de joc.

Així va ser com afortunadament el pitxitxi (mira que sona ridícul això de pitxitxi) va aconseguir esmenar la seua culpa pel gol foraster. Sí, ja sé que no el va marcar ell, però els grauers es van avançar en el marcador després que l'àrbitre li xiulara una falta a Cristian i li ensenyara una targeta groga per... portar una arracada. Algú li ho havia explicat que no es pot jugar ni amb anells ni pièrcings ni cap abillament semblant.

Va ser tot un poema la cara que

va posar l'expert barraquer Palatsí, demostrant una vegada més que el seu penós pas pel CDB no va ser una casualitat. Quan l'àrbitre va xiular la fi del partit, l'entrenador dels grauers li va anar a protestar alguna cosa inexplicable.

Però sense cap mena de dubte, l'anècdota del partit va estar protagonitzada per la rifa. No es rifava un pernill, no. Quan vaig sentir quins eren els premis, desitjava que no em tocaren, i encara que m'hagués tocat alguna cosa, no hauria anat a buscar-los. Un parell de sopars per a dues persones a dos coneguts restaurants del poble. No em volia imaginar l'escena: "Bona nit, mire, es que em va tocar un sopar a la rifa del futbol i ací té el paperet que ho acredita, a vore si ens dóna una bona taula i un bon sopar".

Ara, diumenge que ve deu tocar perdre perquè, si no passa res, ens les haurem de vore amb un dels incomptables equips filials del tot poderosíssim Villarreal CF.

LA NOTA. Per fi algú se n'ha adonat i ha canviat l'ordre dels gols al marcador. Així ara l'equip local apareix a l'esquerra i el visitant a la dreta. També cal destacar que es van utilitzar les banquetes de la tribuna en lloc de les que van fer recentment a la sortida dels vestidors. Es veu que allà no fa tant de fred perquè tenen el raser de la tribuna. Acaben de descobrir Califòrnia.

LA SENTÈNCIA. "Venga, que ya tenemos la faena hecha". Frase proferida pel central del San Pedro en marcar el seu gol i que no sé què demostra. I encara més sentències: "Jugamos dormidos, me cago en la ...", De la Fuente, després de reaccionar uns eterns segons tardes en una jugada de cara a l'àrea rival.

El Juvenil no falla i guanya a Nules

text GREGORIO SEGARRA

Nules C.D., 0 - C.D. Benicarló Juvenil, 4

Alineació del Benicarló: Jorge, Víctor González (Fuentes 66'), Terán, Emilio, Foix, Alex, Víctor Esbrí (Fibla 74'), Juanjo, Marcos (Ferri 86'), Jordi (Pfo 60') i Gumbau.

No podia fallar el Benicarló en el vetust Noulas contra el penúltim. I no ho va fer. A pesar d'algunes baixes importants (Oscar Seva per lesió i Irigaray per sanció, no van viatjar) els juvenils cadufers, que el divendres van tenir sopar de germanor, es van posar les piles i van complir el tràmit en un partit que no va resultar tan fàcil com podria pensar-se a la vista del resultat. Després del 0-1, obra de Terán al culminar una jugada assajada d'estratègia, el Nules va tenir les seves opcions, però els benicarlandos, amb ordre i serenitat, van esperar pacientment a la contra, confiats en

la velocitat de les seves puntes. I va aparèixer Àlex Borrás per a signar un dels seus millors partits de la temporada. Va marcar dos gols i va dur de cap a la defensa local, impotent per a frenar les seves contínues galopades per la banda. Va estar, això sí, bé secundat per Marcos, que es va retrobar també amb el gol i per Jordi, que va tornar a ser el cervell de l'equip.

Resultats C.F. Benihort.

L'Infantil i el Cadet no van jugar contra Els Ports a causa de la neu.

El Aleví "A" va passar amb nota un dels esculls que li quedaven en el camí cap al títol, l'Albocàsser, al que va guanyar per 2-4 en un emocionant partit que va mantenir la incertesa fins al final. Després d'una primera part en la qual els de José Viñes van ser clarament superiors, l'Albocàsser es va créixer en la represa i va tenir opcions per a empatar el partit, sobretot al desapropiar un penal que va parar espectacularment Pablo Gasulla.

Després d'altres tres intervencions magistrals del porter benicarlando, als locals se'ls va acabar la gasolina i els albicelestes, molt més sencers, van aprofitar per a sentenciar per mitjà de Jonathan. El Benjamí "A", també contra l'Albocàsser, va guanyar sense dificultat (0-7) i el Pre-Benjamí va perdre a La Jana per 3-2, en un partit dels que fan afecció amb polèmica arbitral inclosa.

Perd l'Indret Handbol

text C.H.INDRET

Universitat P. València - 34

Indret Handbol Peníscola - 22

Mal partit de l'Indret Peníscola contra la Universitat Politècnica de València que va ser superior en totes les

fases del partit. La defensa juntament amb la gran actuació del porter local Enrique Arocas, van anar la clau perquè els valencians es duguessin la victòria.

Dissabte que ve a les 18.30 hores, l'Indret rep al Sporting Salesianos d'Alacant, on estem segurs que el l'Indret Peníscola mostrarà la seva millor cara, per a poder aconseguir el seu objectiu de mantenir la categoria en la 1ª Divisió Autònoma Valenciana.

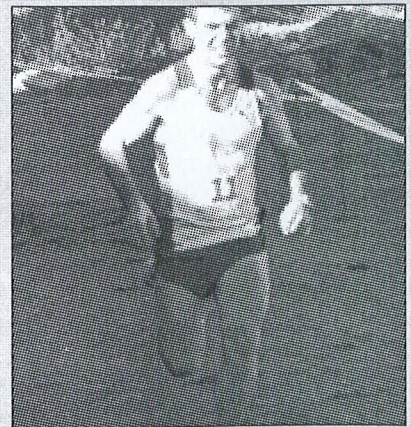
XXII Mitja Marató de Torrevella

text C.A.BAIX MAESTRAT

Aquest cap de setmana han estat els fondistes del Baix Maestrat els protagonistes al participar el la XXIIª Mitja Marató Internacional de Torrevella amb uns resultats força bons: Javier de la Fuente acabà la prova en el lloc 18è amb una temps d'1h:12:40, Agustí Pérez entrà en el lloc 26è de la general i 4t Veterans amb una temps d'1h:13:58, fent mínima

pel Campionat d'Espanya, Fernando Arnau en el lloc 57è amb un temps d'1h:18:56, Antonio Castro en el lloc 72è general i 1er. Junior amb una marca d'1h:19:51 i Javier Segura amb un temps d'1h:34:39.

El mateix dia Cristina Monforte va fer un Control a Castelló, participant en la prova de Triple Salt aconseguint una marca de 9'68mts i fent marca personal.

l'univers fallero

EL MANTENIDOR (continuació)

Que quede clar, un mantenidor no és un torero. Han de ser consegüentment desterrades les maneres pròpies dels seguidors del gran Francisco Arjona "Cúchares". Res d'escarafalls, res de mans enlaire, res de desafiants mirades a la concurrència. La màxima que ha de tenir ben present l'orador a l'hora de correspondre als aplaudiments ha de ser la discreció. Aquesta discreció però es pot manifestar de diverses maneres que ajudaran a perllongar la intensitat i la durada dels repics de mans segons la voluntat de l'orador.

Mostrar-se ufanós i acabar amb un esguard tipus "ahí queda eso" o "pela eixe préssec", no resulta en absolut recomanable perquè hom s'ho podria agafar com un desaire i una mostra de vanitat. Això, amic mantenidor, no toca.

No convé oblidar que la salutació és una mostra d'expressió eminentment corporal. Deixem, doncs, de banda l'habilitat que tenim amb la paraula per passar a comunicar, sobretot, amb el cos. És possible que el mantenidor es trobe en una certa situació d'indefensió desarmat com queda de l'instrument amb què s'ha valgut per captar l'atenció del públic. Si fins ara el personal l'havia escoltat (amb més o menys atenció, convindrem que hi ha molta gent que no va a les presentacions precisament a escoltar inflamats parlaments), ara el mirarà. I és ací on ens hem de detenir. Quines parts del cos són les que millor ens ajudaran a aconseguir el resultat anhelat?

Començarem per parlar de les mans. Què fem amb les mans després del parlament? Diverses són les possibilitats. La menys cridanera és replegar els fulls i ordenar-los

tres o quatre vegades mentre el personal aplaudeix. Es pot també posar-se una o les dos mans al pit (si només és una amb el puny tancat) per demostrar que els aplaudiments han tocat alguna fibra sensible. La possibilitat d'estendre la mà dreta i assenyalar cap a l'escenari com volent dir "no, jo no m'ho mereixo, qui s'ho mereix són totes elles per ser com són" no s'ha de descartar, sempre s'hi afegirà gent que en realitat aplaudirà la fallera major i la seua cort d'honor. El que no s'ha de fer mai és posar-se la mà a la butxaca per treure's un mocador per tocar-se la suor o per

“ Convindrem que hi ha molta gent que no va a les presentacions a escoltar els parlaments ”

sonar-se; a molt net que estiga i encara que siga de seda, les mans a la butxaca no mai. Una persona que es posa les mans a la butxaca dona la sensació que vol amagar alguna cosa i el mantenidor ha vingut a donar-ho ben cordialment tot. Tampoc està bé posar-se a beure mentre el personal es fa els palmells de les mans rojos, a molta set que es tinga, a molt que es vulga demostrar que s'acaba de fer un esforç immens i que s'ha ressecat el garganxó; temps hi haurà per assedegar-se. Però, i abundant en aquesta hipotètica situació, el que no s'ha de fer sota cap concepte és

beure aigua mineral amb gas; els gasos, sense voler i corpresos per la tensió del moment, ens podrien produir una traïció fisiològica en forma d'eructe que, degudament amplificada pel sistema de so, tiraria enlaire tot l'esforç del parlament.

Protegit com sol estar el mantenidor per un faristol, l'altra part del cos que l'ha de preocupar és el cap. Sí, sí, el cap. La millor i més eficient de les actituds és manejar el cap tot assentint amb lleugeresa. Com aquells gossets que es posaven abans al darrera dels cotxes. Sempre queda bé això. Aquest moviment s'ha d'acompanyar d'un repetit i humil "moltes gràcies, moltes gràcies a tots..."; les vegades que calga fins que el personal acabe amb els seus aplaudiments.

Finalitzada la salutació no convé que l'orador es deixi anar. Sí, ja ha passat el moment més difícil, més crític, més intens, però no s'ha d'oblidar que es continua estant sota l'esguard de centenars de persones, no s'ha d'oblidar que es continua damunt l'escenari. Ara vénen els compliments de part del presentador de l'acte i/o del senyor president de la falla.

Però això ja són qüestions, que per no carregar massa els incompetents aficionats al món faller teòric, tractarem amb més profusió, si Déu vol, en properes edicions d'aquest modestíssim i humilíssim opuscle que no vol més que orientar en la mesura de les seues possibilitats tots aquells que tinguen dubtes sobre aquest món tan i tan nostre.